

името тържна комисия. Ето защо, бихъ по-молилъ да се махне това. Ако е нужно да има и комисия — то турете горска комисия. Само да не е тържна.

Шайновъ. А тогава ще дойде председателя на горссата. Пакъ друга бела. . . Не знамъ. Азъ бихъ направилъ поправката, но автора. . . Знаете ли какво нѣщо е авторъ! Не даза буква да му измѣнишъ? Опитахъ се веднажъ, че като се нахвърля върху мене: Вие, каже, не знагте какво е това вдъхновение. Не знаете какво е това авторство. Азъ съмъ го писалъ, кай, въ вдъхновение, кай! Какъ може казаното кай, въ вдъхновение да се бтта. . .

Митревъ. Ехъ, вдъхновение! Тържна комисия било вдъхновение!

Шайновъ. Е, хж де! Това сж нашитѣ писатели. Много държали на вдъхновението. Представете си: гладуватъ, но вдъхновението си не нарушаватъ. Азъ, кай, автора, когато гладувамъ тогава ми идва на-силно вдъхновение.

Митревъ. Нека си гладува! Никой не му се мѣси, но той трѣбва да махне тая тържна комисия. Инъкъ ще го дамъ подъ сждѣ.

Шайновъ. Вижъ това е най-разумно. Така и насъ ще освободите да се разправяме съ него и вие ще получите удовлетворение.

Митревъ. Тѣй е. Само че и да се даде подъ сждѣ е неудобно: ще гръмнатъ вестниците, ще се заговори. И глухитѣ ще чуятъ. А началството не обича да се пише за неговото ведомство.